

HÉDONISTA

Robert Macků

Hédonista

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Robert Macků
Hédonista

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HÉDONISTA

Robert Macků

● ■ **pointa**

© Robert Macků, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7650-271-0

ISBN e-knihy 978-80-7650-272-7 (1. zveřejnění, 2020) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7650-273-4 (1. zveřejnění, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-274-1 (1. zveřejnění, 2020) (mobi)

ČÁST 1

ZŘENÍ

Hele, nebudeme si nic nalhávat. Pořád si opakuješ, že je všechno v pořádku. Není. Cítíš to někde hluboko uvnitř sebe. Chce to změnu. Pokračovat ve vytyčené cestě, ale jinak. Prošli jsme si, čím jsme museli, zažili jsme krásné, nepředstavitelné, ale už to končí. Smíř se s tím. Váha se přehoupla na druhou stranu. Je to jeden z tvých světů, které jsi objevil, zamiloval sis, prolнул s ním. Je to ale svět, který se neodvratně řítí ke svému konci. Všechno je připravené na to, až někdo, něco zmáčkne nějaký podělaný tlačítko a ten tvůj báječný svět se zborťí jako domeček z karet. Budeš se koukat, budeš brečet, slintat a trpět. Někde hluboko v sobě se s tím ale smíříš. Získal jsi cennosti, které můžeš předat dál. Nakonec, i když opouštíš, neseš si starý svět s sebou.

Mnohdy se ptám, kolika takovými světy, etapami života člověk projde?

Nejde to vyčíslit. Trvají půlrok, rok, pět let? Různě. Jsou předvídatelné a nezvratné. Vidíte je? Já ano. Charakterizujte si svoji etapu a svoji pozici v ní. Já to udělal.

Patřilo to ke mně. Procestoval jsem mnoho ostrovů lidské duše. Jsem námořníkem a strážníkem. Labužníkem. Plačtivým princem. Zvídavcem.

Vlastnil jsem ve svém srdci antikvariát vznešený jak moudrost svazků babylonské knihovny. Poznal jsem ženy kvetoucí a uvadající, něžné jak samet a také tak kruté, když mizely. Stejně tak nepřičetné, jako umí být medvědice, když jí loví mláďata. Vždy vytasí drápy.

V životě jsem potřeboval jistoty, jinak jsem se ztrácel. Nesmělý, dokud je nezískám, nezkratný pán v jejich přítomnosti. Nejistota mě obklopovala. Byla soupeřem, který motivoval. Tak rád jsem prožíval

velkolepá vítězství. Úctu. Jakýkoliv mnou skutečně dosažený úspěch. Král svého světa. S respektem k soupeři v sobě samém.

Připojoval jsem se k lidem. Na nich jsem stavěl, ale větší dobrodružství jsem mnohdy dokázal zažít v osamění. Potřeboval jsem správné parťáky. Trochu šílence, inteligentní bytosti s otazníky v hlavě, kreativní a cílevědomé duše, s hloubkou, s dravostí a energií. Překonávali meze pro výjimečnost. Základem bylo uvědomění si misek vah. Hodnot. Posedlí honbou za naplněním. Perverzní v upřímnosti. Jenom těm jsem se duševně otevíral, jen s nimi jsem pronikal za hranici obyčejné zábavy, radosti, emocionálních dobrodružství, smyslů, po kterých se tají dech, i když v opojení z nich na ně mnohdy zapomínáme. Jeden proud. Jedna večerní cesta.

Nyní vám tedy budu vyprávět o konci jedné etapy svého života. O období hýření, zážitků, poznávání světa i sebe samotného. Intenzivní doby plné bolesti, silných emocí. Účelem nebylo zničit se, ale destrukce doprovázela celý životní styl. Bylo to vědomé přijímání reality, která se musela časem změnit. Potřebná doba pro vybudování vlastní osoby, která může pokračovat životem dál, do nové etapy. Staré světy se zboří a nahradí je nové, obohacené. Úsměvy lidí, které jste si oblíbili, ve vás zůstanou jako odrazy. Zaniklá společenství, promrhané příběhy. Milostné pohledy žen, které pozbyly smyslu.

Konec přišel docela náhle. Mohlo za to jedno pouto. Zvrácené. Intenzivní. Stalo se tlačítkem, které jsem nechal dobrovolně zmáčknout. Pokud jsem byl odjakživa hédonista, bylo mi předurčeno dostat pár facek ze všech stran. Psychicky. Fyzicky. Od srdce.

Znovu sedíte s hlavou v laufu na zaprášeném křesle kdesi v nějaké dřevěné chatě a už hodinu nemyslíte na nic. Občas upijete ze svého poháru, a pokud není příliš k ránu, ještě máte energii prohodit pár slov, ale většinou na to už kašlete. Jen tak sedíte a necháte svět motat se kolem vás. Dneska jste jeli dvojkombinaci. Potom, co někdo donesl ty koláčky a druhý přidal dobrou matroš z kamarádova skleníku, si připadáte ještě o level jinde než před hodinou, kdy jste v sobě měli jen určitý počet levného ginu a domácí mandlovice, které bylo na takovou pitku škoda, ale co, neřešíte to. Uvědomujete si, jakou ztrátou času je vaše snaha spočítat obsah vypitého alkoholu, tak už to ani neděláte. Lepší je kolíbat hlavou. Jak se vám začnou zavírat oči, rychle je otevřete, protože nechcete spát. Radši pozorujete všechno dění kolem, hlasy lidí, řev, rozhovory, které sem tam dávají smysl, narážky, vtipy a situace, o kterých se bude v budoucnu vykládat. Hraje nahlas hudba. Občas se zasníte a dostanete správný lag. Jste v rauši a opravdu si užíváte muziku. Pak začne hrát něco odlišného a vy jste úplně jinde. Myšlenky vám odběhnou. Vnímáte náladu v místnosti. Jednotlivé osoby, jejich schůzky, strachy a především komplexy, které je utváří. Už zas se dostáváte do bubliny. Jste tu v davu, a přitom sami. Cítíte se dobře. Jo, tohle je váš svět. Jste tu doma. Znáte ty lidi? Některé ano, některé vidíte poprvé v životě. Někdy jste ale úplným cizincem, co na tom záleží. Jste sám. I na to jste si zvykli. Důležitá je nálada, energie, noc. Noc, která dává všemu jiný rozměr.

Tady to všechno začalo. Na tom zaprášeném křesle. Poznal jsem novou společnost. Jednu z mnoha, kam mě dostal ten nebo onen přítel. Jednou sedíte a posloucháte Restu nebo PSH, podruhé se uctivě opijíte vínem nebo rumem u Sinatry nebo Armstronga, akce

končící jistojistým skokem v oblečení do bazénu. Jednou vám hraje Cobain a nějaká na kost hubená dívka tančí šílený tanec sama se sebou, někdy M83, Hansarda, a nakonec se ocitnete zde, posloucháte Cohena, Caamp a žijete si jiným světem, neomezeným a takovým, v kterém se cítíte, jo, to je ono.

Je to ale jen jeden druh akcí, kde se objevujete. Jeden den sedíte na tom křesle, další zpíváte Bláznovu ukolébavku a hýříte energií u Slavíků. Když zrovna neodpočíváte u psaní, unavení po sportu, nepracujete do noci nebo nesníte život s přítelkyní, nebloudíte ulicemi města, tak si razíte cestu po barech, klubech, kde vám do uší lezou úplně jiné rytmy, než které jste slyšel včera a předečím. Občas narazíte na známou tvář, která vás mile překvapí. Je to takové to spojení, když zjistíte, že lidi z jistých společností navštěvují i další z vašeho soukromého výběru světů.

Když jsem se toho večera dostal do oné společnosti, nevěděl jsem, čím si projdu, a nevím to vlastně pořád. Mám pocit, že moje velikost přišla s ní. Brzo jsem pochopil, kde jsem se to ocitl. Potkal jsem virtuosity života, sdílel s nimi nálady a dostával se na vrchol nespoutanosti, po které jsem prahнул, vrchol kreativity, prudkosti, dávající mi chuť žít. Byli to ale i lidi veskrze logičtí, což mi sedělo, bez logiky jsem uvězněn a nedokáži se pohnout. Chtělo to jistý talent. A taky štěstí dobře se narodit. V mnoha případech to znamenalo narodit se ve špatných podmínkách, abyste mě chápali správně.

Právě sedím ve svém myšlenkovém doupěti. Opuštěný stadion. Tedy, rozpadající se fotbalový stadion, který je čím dál více navštěvovaný hloučky opilých pubertáků, povídajících si dvojic nebo nedočkavých milenců.

Noční stadion působí monumentálně. Zelený trávník už dávno vystřídal vysoké křoví, pravděpodobně se v něm prohánějí krysy, dřív jsem si ale lehával doprostřed hřiště a pozoroval hvězdy. Nyní sedím na rozpadlých schodech a pozoruju nebe ve svitu města. Lehce fouká, ale zatím není zima. Popíjím bílé víno v lahvi a přemýšlím nad tím, kam směřuje můj každodenní život. Je to pro mě vzácná chvíle. Každá chvíle na stadionu je vzácná. Prožívám zde jakési spojení a vnímám jedinečnost okamžiku, uchvácený místem a prostředím. Takle situace je ale zvláštní i tím, o čem přemýšlím.

Kam směřuje můj život? Ptám se často. Tak banální otázka. Vždy jsem měl za to, že musím žít život naplno a objevovat nejnítěrnější pocity, které potom vměstnám do tvorby. Té, která mě bude určovat, moje dílo jako jeden ucelený svět, barvitý, opravdový, nemilosrdný. Chtěl jsem žít naplno, hodně získávat, hodně ztrácet. Neměl jsem ale příliš strach vrhnout se do něj napřímo? Člověk má rád jistoty. Alespoň v některých oblastech. Jinak se ztratí a neví, kým je. Jeho boj pro ideály, pro velikost, která mu byla dána, se stává soubojem se sebou samým. Začne se cítit jako vyhnanec, který jen pozoruje vše, co obětoval pro svoji vidinu. Tak jsem se cítil.

Pociťuji zvláštní stísněnost. Pocit nebezpečí, jsem v otevřeném prostranství, opuštěný a ve tmě. Přesto je mi dobře. Vzrušení a pocit překonání strachu mě naplňuje, je to důkaz toho, že přijímám výzvy, jdu do věcí naplno. Mé flámování, barvitost a nekritický pohled na společnost a vše, co mě nutí sedět kdesi v noci uprostřed prázdného stadionu, vypovídají o tom, že svůj život vedu plně. Ale tak, jak bych chtěl? I já mám své limity, i já si udržuji bezpečí. Bezpečí domova. Domov nedefinuje místo, ale lidé. Moje rodina, přítelkyně, nejbližší přátelé. Ti tu pro mě jsou a já pro ně. Ti nejbližší. Je tedy nebezpečí, co bych chtěl? Je to dobře? Dokud cítím v sobě plnost života, nemusím se bát. Horší je to s onou tvorbou. Jak říkal Exupéry, je třeba stavět, nebýt jen konzument a ničitel. Když chcete postavit gotickou katedrálu, která překoná všechny ostatní, a chcete to vyjádřit formou nejsvobodnější, psáním, potřebujete všechn možný materiál. Potřeboval jsem tedy sbírat všechny pocity a myšlenky a zároveň je vhodně zaznamenávat.

Důležité bylo začít od nuly.

Bez společenských hodnot.

Hodnoty nám utváří společnost s jejími postoji, aniž by mnohdy prošly osobní kritikou. Celé naše vědomí je uzpůsobené tomu, co nám bylo a je vštěpováno těmi, kteří byli sami ovlivněni stejnými věčnými memy. Je potřeba se odpoutat a hodnotit od začátku, psát na prázdný papír. Vytvořit si svůj rámeček. Začít vnímat přítomnost. Hodnotit pociťově. Ve slabších chvílkách přemýšlet a analyzovat. Znat komplexní zákony. Nezamýšlet se slepě podle většiny, lidi jsou povětšinou hlupáci.

Mé tiché meditace na stadionu mě učily mnoha věcem. Jednou z nich bylo, jak vnímám přítomnost času. Někdy se nám zdá jako věčnost, někdy se neúprosně blížíme nějakému termínu, který znamená konec, a my ho tak nemůžeme vypustit z hlavy a užít si okamžik. Tentokrát jsem nebyl nijak časově omezený, ale věděl jsem, že brzo bude neúnosná zima. Ta se taky dostavila a já musel vyrazit. Víno, které mě nezahřálo tak, jak bych si přál, a bolest břicha způsobily, že jsem udělal výjimku a jel busem.

Noční jízdy MHD hýří jistou sartrovskou prázdnotou. Smysl každodenního přicházení a odcházení. Seděl jsem naproti nějaké ženě. Mohlo jí být kolem třicíti, ale vypadala mnohem starší. Věk jsem odhadoval podle očí. V nich se skrývala pravá podstata člověka, zachycovala pravdu, utrpení i radost. Dívat se do očí znamená vnímat druhého. Jako lovec duší jsem ji pozoroval od paty až k poslednímu vlásku na hlavě. Něčím mě uchvacovala. Měla ostré rysy, které tvarovaly osobnost, přitom zakrývaly jakousi něhu v ní, kterou prozrazoval nepatrný úsměv. Byla čistá, ale nemyslela si to o sobě. Podle koutků úst, které se nenápadně zdvihaly v pravidelných intervalech, a držení hlavy jsem viděl její stud, cudnost před každodenním světem. Ruce držela na sobě jako babička odpočívající na houpacím křesle. Zakrývala svůj klín. Její cudnost byla v rozporu s chtíčem v jejích očích. Jak jí mohlo být tolik let? Jak mohla mít tolik vrásek? Obličej neladil s grimasami, byla nesouměrná a tím vším sice neestetická, ale tak zvláštní. Těžko se mně v ní četlo. Jaký má asi hlas? Nic víc mě nezajímalo.

Občas jsem takto zkoumal lidi. Prohledával jejich zákoutí. Uchvacovalo mě, čemu všemu dala příroda vzniknout.

Často takto pozoruji svoji přítelkyni. Zkoumám ji v tichosti, do detailu. Přemýšlím nad ní a dělám si vnitřní obraz. Bojuje se mnou, aniž by to tušila. Nic neprozrazuje, schovává se. Je zmatená. Hledám v ní nějaký vzorec, vnímám ten život plný energie, který se topí v nedorozumění, někdy se svírá v bolestivé křeči, jindy se raduje a já nevím z čeho. Její přirozená gesta, způsoby chování, vůně, kterou miluji.

Vraťme se ale zpět. Neodbíhejme. Vraťme se k oné ženě. Mé myšlenky se vždycky stočí k přítelkyni a já porovnávám. Nehledám,

co je lepší a co ne, jen pátrám nad tím, jak může být svět tak stejný a odlišný zároveň. A co teprve já sám. Pořád se analyzuji, ale srovnávat se? To mi uniká. Připadám si asi příliš v bublině, příliš mimo. Pozorovatel, aktér vlastního dramatu, jsem parafrázi Berniniho hořícího divadla.

V busu je ticho, o to výrazněji lze slyšet motor vozidla a zvuky otřesů, které vydává. Všichni se s ním jednotně otřásáme, jsme společná experimentální skupina Einsteinova pokusu o důkaz teorie relativity. Svým způsobem se ale každý pohybuje jinak. Máme v sobě i vlastní otřesy, interferujeme a vytváříme ten nepochopitelný guláš různorodosti.

Nedávno jsem opustil práci obchodníka. Slušně placené místo, konečně jsem si ale uvědomil, že je potřeba riskovat, dokud je k tomu život více nakloněn. Práce mi neseděla. Říct, že jsem právě tím odstartoval změnu svého života, by nebylo přesné. Konec v práci byl spíš důsledek mých pocitů, které byly skutečnou příčinou vedoucí k mé postupné změně. Ale nepředbíhejme.

Vystoupím na zastávce, od které bych domů trefil snad i poslepu. Fouká. Je mi zima. Těším se do postele. Pustím si soundtrack ze *Svůdné krásy* a dojím zbytek včerejší čočky. Pak si lehnu s notebookem a zasním se do textu, který jednou bude měnit pohled na svět.

Každý příběh by měl obsahovat něco, na co čtenáři nezapomenou, co se jim vryje do duše jako neodstranitelné tetování. Měl by ovlivňovat, dělat z času tráveného nad knihou nejen příjemnou chvíli, ale i chvíli plnohodnotnou a povznášející. Svoji inspiraci hledám v každém nádechu, vůni, zaštekání psa a smyslném pohledu ženy. Hledám v rozpálené poušti, která se rozpíná v neexistujícím světě, v schouleném dítěti na pokraji smrti, v slze stékající po alkoholikově tváři. Vidím denní rutiny, tajemnou minulost za zavřenýma očima, komplikovanost nevyřčeného.

Vyhni se facce zleva a dostaneš ji zprava.

Ráno jsem byl malátný, chladný soudce procházející zamračeným světem jako ve Wendersově *Nebi nad Berlínem*. Nebylo to prací. Spíš nějakou prázdnotou, která mě poslední dobou obklopovala. Měl jsem chuť na živou muziku a rozhovor, který bude mít opravdový

smysl. Takový ten smysl, že vás posadí na zadek a budete jen vášnivě diskutovat a potom ještě týden či měsíc budete mít stále o čem přemýšlet. Nakonec se kvůli němu vychýlíte ze své oběžné dráhy. Změní vám život. Možností je snad nekonečno, tak proč je neumíme jednodušeji najít a jen se lopotíme kolem nich?

Celý den jsem trávil doma a snažil se dělat něco konstruktivního. Četl jsem *Řeka Zorbu*, potom si uvařil a dělal každoměsíční povinnosti. Duševně jsem se připravoval na večer. O něm už bylo dávno rozhodnuto. Mysl a chtíč objevovat mě táhly jedním směrem. Do té zavržené společnosti upjatých elegantů a podmanivých šelem, změti šíleného smíchu, předstírání, komplexů méněcennosti s nenápadným pocitem dominance a nadřazenosti, neortodoxních přátelství, hyenismu a chtíče. Přijali mě a já si tu hravou společnost zamíloval.

Večer jsem se tedy stavil pro víno a zamířil přímo na místo určení. Mělo to být u známého na bytě, kde přespával o víkendech, byt měl terasu a několik propojených místností. Pravděpodobně také sousedy, kteří byli hodně tolerantní.

Zábava byla v plném proudu. Hráli nějakou hru, které jsem nerozuměl. Bylo zajímavé, že i při tak velkém množství lidí se dokáží domluvit na hře a ztvárnit ji. Samozřejmě u toho pili jako diví a ti, co nebyli aktuálně v dění, odbíhali pryč či si jen vykládali nebo dělali cokoli jiného. Ale ústředním bodem byla hra. Neobyčejná hra, na kterou všichni rádi přistoupili. Tato selekce různých podivných her byla náplní mnoha jejich večerů. Jako by vůbec nepatřili do tohoto vesmíru. Přitom jednotlivců, kteří jsou ochotni přijmout ten svazující a fantaskní závazek těchto prapodivných seancí, bylo mnoho. Přijímali výzvu. A každá výzva měla jiný tvar.

Vyjeveně jsem pozoroval, co se odehrávalo přede mnou, a když šla kolem mne pohledná černovláska s lišáckými a veskrze podmanivými kukadly, bezhlesně jsem ukázal rukou směrem ke kroužku postávajících lidí.

„Hele, je to jednoduchý. Dneska vyjadřujeme nálady. Nebo postoje, pocity, říkej si tomu, jak chceš. A měníme svoje jména. To znamená, že ti nebudu říkat tak, jak se skutečně jmenuješ, což stejně ani nevím, ale řeknu jedno slovo, které tě v mých očích

charakterizuje. Je to ovlivněný tím, jak se známe, jasný, ale můžeš se o sobě dozvědět hodně věcí. Já si třeba svoje pojmenování zapisuju,“ usmála se. „A teď mě omluv, hmm, Aureolo, musím jít za Všetečným,“ řekla a zmizela mi z očí.

Večer měl spád. Nabíty energií a s novým impulsem jsem sledoval tu podívanou přede mnou, z reproduktorů hrály střídající se žánry podle toho, kdo přišel k zařízení, z kterého se hudba pouštěla. Proto hrál jednou Trip hop, jejich dominanta, sem tam Indie folk, kizomba nebo cokoliv, co je zrovna napadlo. Alkohol tekł proudem a lidská mysl byla opět otevřená, připravená dávat a brát, rozplývat se v abstraktních pojmech a posuzovat, kalkulovat, vyvozovat závěry. Hra uvolněná, variabilní, umělecká. Slova zabíhala do absurdností a antonym, například když jsem málem zakopl o lidské tělo, dozvěděl jsem se, že toho Střízlivý dneska vypil až moc. Někdo mu říkal Pohyb, někdo Nespavost, jiní zůstali u pojmů jako Nestřídmý. Ti, co ho znali líp, říkali Skromný nebo Mravný, ale tomu jsem nerozuměl.

Vyhledal jsem Pohostinného, abych se s ním přivítal. Stál u flašky ginu a naléval si zrovna panáka společně s vysokou hnědovláskou s výrazným výstřihem a drobným nosem, která se na něj culila, jako by omylem zabloudila na natáčení *La la landu* a štáb ji přeobsadil za Emmu Stone. Později jsem se dozvěděl, že jí říkají Vyvolená. Dřív, než jsem ji mohl poznat víc, moje Já uvízlo v pasti a s pocitem nevyslovitelné samoty a s chutí Objevitele, jak bych se sám asi označil, jsem zamířil do jediného koutu, kam nikdo nechodil, do sklepení. Ale to bylo až mnohem později.

Moc lidí jsem zde neznal. Z minulé pitky zde byl jen Málomluvný, Ztřeštěný, Poletující, Flirtující, což byla malá dívka s modrými kukadly a doslova pohlcujícím úsměvem, o jejím novém jméně jsem se sám mohl přesvědčit, dál také Politik a Budižkníčemu. A samozřejmě Pohostinný. V davu lidí se ale všichni ztráceli a já neměl chuť je vyrušovat v rozhovoru nebo jinak somrovat. Proto jsem chvílemi posedával a pozoroval okolí, jindy chodil a bavil se s novými lidmi a ťukal si s každým, kdo mi přišel pod ruku.

„Teď vám někoho představím, a to budete čumět,“ prohlásil mezi své podnapilé přátele Pohostinný, sám ve valně podroušeném stavu, a chytl mě kolem ramen. „Toto, vážení, toto je Plamen. Vážně, nekecám.“

Sami to poznáte. Jen se k němu přiblížíte, spálíte se, jen se s ním dejte do hovoru, osvítlí vás, běžte s ním na pitku, budete v jednom kole až do vyhasnutí,“ nabádal přítel Pohostinný s pohledem upřeným na mě. „Sám jsem ho potkal na jedné noční jízdě. Potkali jsme se náhodou v parku ve městě, když se spojily naše dvě skupinky. Zmrzlino, mé jahodové potěšení, ty jsi tam byla myslím taky, ale pak ses mi ztratila. Asi jsi odešla s ostatními. Každopádně já tam zůstal sám s jedním přítelem a společně jsme se dali do hovoru s tady tím Zhýralcem. Je to vážně Plamen, dámy a pánové. Kalili jsme až do odpoledne a ani pak jsme neměli dost, hodinu jsme pospali a táhli to do dalšího dne. Ale to není nic divného, když narazíte na takovýho floutka, jako je tady Plamen. Dostávaly mě naše opilecké rozhovory. Čeňte si takovýchto lidí,“ ukončil monolog Pohostinný a nalil každému včetně mě panáka. Na jeho slova jsem nijak zvlášť nereagoval, smál jsem se jako ostatní a se zájmem naslouchal. Po tomto milém přivítání jsme se dostali do pořádného rauše a party začala mít spád. Řešili jsme Tarkovského a Torrovy filmy, přemýšleli nad dopadem současných technologií na společnost, což jako vždy vedlo k závažným diskuzím, nakonec jsme se smáli fórkům z populárních fantasy knížek a filmů, jako byl *Pán prstenů*, *Hra o trůny* nebo *Harry Potter*. Zrzek škádlil Zmrzlinu, Tarzan si dobíral Šaška a Poletujícímu bral Bručoun opět iluze.

Už bylo docela pozdě, když jsem se odebral do sklepa. Z háčku u dveří jsem vzal klíče a zmizel z přítomnosti desítek očí.

Nepovedlo se mi ale zmizet úplně všem. Zámek byl odemčený. Ucítil jsem pach cigaretového kouře. Rychle jsem vytáhl mobil, abych si posvítil před sebe.

Byla tam ona holka z vrchu, která mi prvně vysvětlovala hru a nazvala mě Aureolou. V odlesku světla nevěděla, s kým má tu čest, zasvítil jsem tedy mimo a ukázal se jí.

Pak jsem se s pozdravem posadil na chladnou zem a zhasnul světlo. Tmu tak přerušoval pouze malý plamen cigarety, který se s každým novým dívčíným šlukem zvýrazňoval a pak pohasínal.

„Co tu děláš?“ zeptal jsem se klidným, trochu ospalým hlasem.

„Už mě to nahoře nebavilo. Spíš co ty tu děláš, hmm, Aureolo?“

„Objevuju. Víš, pořád něco objevuju. A chtěl jsem vypadnout. Asi jako ty.“

„Chceš se se mnou srovnávat?“ odsekla uštěpačně.

„To bych si nedovolil,“ dodal jsem a uchechtl se spíš pro sebe. Začínal jsem přicházet na to, co od ní můžu očekávat.

„To bych ti neradila,“ dodala.

„Jak ti dnes říkájí?“

„Vážně to chceš vědět?“

„No?“

„Abys pak neutíkal honem honem zpátky nahoru!“

„To vyloučit nemůžu,“ smál jsem se se zrakem upřeným na poslední šluk cigarety.

„Říkají mi Masochistko, Meluzíno, Halucinace, pak Zmije a Slaďoušku. Oblíbila jsem si tu Meluzínu, tak mi tak můžeš říkat. Rozhodla jsem se, že si to jméno nechám,“ pronesla se zjevným zápalem, přitom se samolibostí a nenuceností jí vlastní.

„Dobrý nápad. Taky si nechám svoje jméno.“

„Které? Nahoře ti říkal Pohostinný jinak než třeba já.“

„Ano, říkal mi Plamen. Aureola se mi líbí víc. A je to skoro to samý.“

„Když myslíš,“ dodala lhostejně. Škrtila zápalkou a tmu na chvíli prořízl teplý tón světla. Pozoroval jsem plamen, který podpálil další cigaretu a pak v její ruce pomalu šířal dřívko, než zmizel po rychlém trhnutí její ruky. Snad minutové ticho prořála trochu záhadnou otázkou.

„Chceš něco vědět?“

„No,“ souhlasil jsem lhostejně.

„Vážně to chceš vědět? Vždycky není dobré všechno vědět. Někdy je to peklo, někdy není cesta zpět,“ hrála si se mnou.

„Někdy ano. Zamýšlíš něco?“

„Co když ano?“ usmívala se laškovně.

„Tak se aspoň nebudeme nudit.“

„To rozhodně nebudeme. Takže souhlasíš s tím, abych ti to pověděla?“ usmívala se jako opravdová Masochistka, nebo ještě lépe, jako Provokatérka.

„Pověz mi to, Zmije,“ šeptl jsem, jako by měla prozradit smrtelné tajemství.

„Ale no tak! To bylo škaredé. Aureola kouše. Ale to nevadí. Chce hrát hru.“

„To víš, že chce.“

„Ale už budeš hodný, ano? Můžeš mi říkat Sladoušku, jestli chceš, ale Meluzíno postačí. Je to výstižnější. Ve Sladouškovi je něco z ironie, něco ze zrady.“

„Dobrá, tak povídej.“

„Řekni Pohostinnému, že je Mazaný a že bys rád v pátek došel. Řekni mu to přesně takto. Pak uvidíš, co se bude dít,“ pousmála se šibalsky a se zjevným zaujetím si klekla na jedno koleno.

„Dobrá,“ souhlasil jsem trochu nepřítomně a pozoroval nepatrný obraz její tváře v prchavém světle cigarety. Dlouze potáhla a cigaretu, vykouřenou jen do půlky, zahodila na zem. Potom vstala a bez jediného slova odešla.

Zůstal jsem sedět zaraženě na místě. V hlavě si pořád opakoval slovo Mazaný, další ze jmen Pohostinného, pravděpodobně šlo o tajnou přezdívku. Bylo to nějaké heslo? Možná. Zvedl jsem ze země nedokouřenou cigaretu, která ležela vedle mě, a pustil se do ní. Co ta divná holka měla za lubem? Do čeho jsem se to pouštěl?

Záleželo na tom?

Bude sranda.

Probudil jsem se do tmy, kterou rušilo jen mihotání denního světla lelujícího pod dveřmi a mezi popraskanými deskami, z nichž byly dveře sklepa vyrobeny.

Dlouze jsem vzdechl a uvědomil si, že dnešek prochrápím. Cítil jsem se celý rozlámaný, země byla studená a tvrdá a pod nánosem prachu se nacházelo zatuchlé haraburdí, které do vzduchu vypouštělo otrávené páry.

Nevadí.

Vstal jsem a otřepal se. Bolehlav. Hmm, ale noc stála za to. Vzpomněl jsem si na noční rozhovor s tou černovláskou, jak že si to chtěla říkat? Zmije rozhodně ne. Meluzína. A taky jsem si pamatoval na Mazaného Pohostinného. Pamatoval jsem si to podle *Mazaného Filipa*. Jinak bych už dávno možné heslo zapomněl. Kdyby se tak stalo, všechno by bylo jinak.

Vrátil jsem se nahoru, abych omrkl, jaké se za večer napáchaly škody. Došel jsem akorát v době, když už byla většina největšího

nepořádku uklizená. Ti, co v bytě spali a neutekli v co nejranější hodiny, aby nemuseli pomáhat s úklidem, se vypořádávali s nedopitým chlastem, nealkoholickým občerstvením v poloprázdných kelímcích, rozházenými sáčky s brambůrky a jejich obsahem rozsypaným na zemi, pohozeným oblečením, ke kterému se nikdo nehlásil, pozvracenou koupelnou a šatní skříní, rozbitou židlí a naprasklým zrcadlem v předsíni. Obdivoval jsem Pohostinného. Ten se zjevnou samozřejmostí pobíhal od jednoho koutu bytu k druhému a snažil se dát všechno do pořádku. Dirigoval, co má kdo dělat, a všichni ho vzorně poslouchali, protože si uvědomovali oběť, kterou svojí pohostinností musel snášet a oni se za ni mohli odvděčit jen tím málem, že pomohou s úklidem.

Chtěl jsem se ohlásit a přidat ruku k dílu, místo toho jsem se rozvalil na stále neuklizený gauč a dlouze oddechoval. Hlava se mi točila a já přemýšlel, jestli nepřidám spíše něco jiného než ruku k dílu.

Nakonec jsem se ale odhodlal, vstal jsem a došel si do kuchyně nalít vodu. Po cestě jsem narazil na Pohostinného, který mě počastoval pohledem a se zjevným pobavením se ptal, kde jsem se to zase válel. Když jsem mu pověděl, že jsem spal ve sklepě, nevěřicně se smál a nechápal, proč jsem nešel nahoru. Nehodlal jsem mu to vysvětlovat.

Místo toho mě zajímalo něco jiného. Musel jsem splnit svůj závazek. Do místnosti vtrhla očividně rozespálá a snad stále opilá holka s mopem a začala leštit podlahu plnou popela od nedopalků. Posunkem jsem Pohostinnému naznačil, jestli bychom se nemohli přesunout na terasu, kde bychom byli o samotě.

„Rád bych se tě na něco zeptal,“ začal jsem, když jsme došli na dřevěné podlahy terasy a ocitli se blíž červencovému slunci. „Říkám ti Mazaný a chtěl bych se zeptat, jestli nemůžu v pátek přijít.“

V hlase mi přeskočilo. Chrápěl jsem a slova pronášel s nebyvalou obtíží, dostal jsem se do rozpoložení, které bylo pro mě, Objevitele, Aureolu, neznámé, neobvyklé. Byl jsem nervózní.

Pohostinný se na mě zaraženě podíval a chvíli mlčel. Ale jenom chvíli. „No, jsi vážně Plamen, nespletl jsem se. Dostaneš se do míst, kam se nikdo jen tak nedostane. Propálíš si cestu, když je třeba. Jak si přeješ. Nevím, jestli víš, co děláš, ale co už, uvidíme, co to s tebou udělá. Ale to už je ostatně jedno. Počkej teď tady,“ ukázal prstem Pohostinný a odešel z terasy.

Čím dál tím víc jsem se v tom ztrácel. Dobrý pocit odfoukla Meluzína pryč. Co tu hrají za hru? Že jsou zvláštní, tak úžasně zvláštní, to jsem věděl už dávno. Selektivní výběr tu nechával jenom ty, kteří sem zapadnou, jako puzzle skládané z DNA. Já mezi ně nepatřil, ani náhodou, byl jsem mimo jako vždycky, jen vyvrhel, jen přizdisráč, který se k nim vesral, ale oni mě přijali, tolerovali, užívali si moji společnost, která je dočasným narušením, jsem zvaný host, ale stále jenom host. Ale teď jsem se vměstnal do něčeho osobnějšiho, promluvil na ně jejich jazykem, přestože mi byla slova vložena do úst, chtěl vidět něco, co není pro cizí oči, narušil soukromí, dotkl se řemesla mistrů, ne náhodných kolemjdoucích. Někdo může přijít k úrazu. Ne fyzickému, ale psychickému. Nebo proč mi tyto zjevné pravdy pořád kolovaly hlavou? Musel jsem být rezistentní blázen, když jsem na výzvu přistoupil. Musel jsem být *Yes man* z přesvědčení, aby mi náhodou něco neuteklo, aby nade mnou náhodou nevyhrála jedna malá černovlasá dívka, která ráda provokuje. Zmije.

Pohostinný mi donesl pečlivě složený papír. „Otevři ho někde o samotě,“ vyzval mě. „Abys věděl, nerad to dělám. Ale řekl sis o to a já přikývuji.“

„Díky, Pohostinný.“

„Teď už bys asi měl jít,“ pronesl s neobvyklou vážností v hlase. To jsem nečekal. Byla to jakási podpásovka, když to řekl Pohostinný. Vyháněl mě. Vyháněl mě, protože jsem chtěl jít někam jinam. Někam, ale vůbec nevěděl kam. Kdoví, co jsem pronesl? Co jsem udělal?

„Dobře. Jen abys věděl, vůbec nevím, o co jde. Řekla mi o tom jedna Zmije.“

„Nevím, koho máš na mysli, ale neudělala dobře a tys možná neudělal dobře, žes ji poslechl. Ale jsi to ty, tak co můžu čekat. Teď už běž. Potkáme se,“ pronesl už o něco přátelštěji, stále ale strnulý.

Zvláštní, vážně nevěděl, o koho jde? Nevěděl? „Jinak mi říkej Aureolo, nechávám si tohle jméno,“ oznámil jsem, než jsem za sebou zabouchl dveře a zmizel ve víru prosluněného města.

Odpoledne jsem se potácel jak ponocný, nebylo mi vůbec do zpěvu. Dopadl na mě nějaký podělaný splín. Ve spojení s kocovinou, nepříjemnými myšlenkami a neznalostí toho, co přijde, to byla

vražedná kombinace. Můžete být flegmatici, jak chcete, ale někdy se zkrátka neubráníte. O to je to horší, protože nejste zvyklí a nevíte, co s tím.

Seděl jsem na lavičce a jen se klimbal ve vlastních myšlenkách. Myšlenky jsem zapíjel lahváčem a minerálkou, která měla povzbudit neurony k lepší aktivitě. Moc se jí to nedařilo.

Přemýšlel jsem nad osamělostí. Miluji samotu, pohroužím se do vlastního světa jako autista a vím, že mi nikdo nenabourá moje představy, moji pohodu. Můžu si dělat, co chci, a to je opravdová svoboda vědomé mysli. Ale pak přijde ta druhá část. Osamělost. Zjištění, že ten celý svět okolo je vytvořený jen pro jednu pustinu. Jako v *Inception*. Navíc všechno, co by onu pustinu doplnilo, by bylo tvořeno výtvořeny někoho jiného, někoho, kdo tu není. Stín potenciální druhé osoby, která se nachází v celém vašem vymyšleném i reálném světě, je skličující. Osamělost tak není nemožnost sdílet svůj svět, jako spíš nemožnost být součástí světa jiných. Být jich účastněn, být plně zapojen, vědět, že zde jste doma. Místo, kde jste sebevědomí a silní a ani to nepotřebujete, protože se s nikým nepředháníte. Jste na stejné lodi.

Chybělo mi takové místo.

Lavička a já na ní. Procházející lidi, přátelé, rodiny, maminky s kočárky. Mezi námi je podobných nespočetně. Těla bez duše. Připojeni na síti bez synchronizace. Kolik lidí znám, kolik mám přátel? Ale kde jsou ti nejbližší? A jsou ti nejbližší doopravdy ti, kteří sdílí? A ti, co sdílí, nevězní zároveň? Najít tu správnou rovinu porozumění, konektivity, to je štěstí, dar, životní cíl přirozeného ducha. Zde jsem ve všech bodech neuspěl.

Pomyslím na svou milovanou. Jak soukromý a krásný máme svět. Vlastní jazyk, zvyky a činnosti. Přijímáme, jen koho chceme, a ten zvaný se stává součástí naší hry, protože my jsme si ho zvolili. Pak utečeme do ústraní. Proč tedy nemohu říct, že jsem nalezl? Porazil osamělost?

Žije druhým životem. Životem, kde nejsem vítán, jsem vyhnanecem, smradem a kašparem. Doprošuji se a shazuji. Pak to vzdávám a přichází uvědomění. Odcházím, abych přišel, až budou brány opět dokořán. Má to takhle být? Jak rád odcestuju, jsem přeci

jen cestovatel, poutník, vyjdu osamocený, ale s hlavou vztyčenou, s vědomím, že brána je stále otevřená, že mohu vždy vejít. Protože pocit, že nejste osamělý, je pouze a jen v srdci.

Mám pár opravdových přátel. Jsou to ti, se kterými vyjdu sám a mohu mluvit otevřeně, a především mohu naslouchat jejich plné otevřenosti. Ale to jsou ti frekvenční, ti, co mizí a objevují se nahodile, spontánně, objevují se, když sami mají potřebu.

Mlaskám si, popíjím pivo a stydím se. Za sebe, jaký jsem. Protože kým či čím jiným to je než mnou samotným. V tu chvíli bych se utopil.

V dále vidím známého. Už jsem ho dlouho neviděl. Otočím se stranou jako ten největší posera a doufám, že mě neuvidí. Nechci se s nikým bavit, nemám na nikoho náladu. Je mi špatně. Večer mám jít se svou jedinou pravou Meluzínou ven. Budeme dělat, co ona chce, a já ji budu pozorovat. Mlčky. Už dávno jsem si zvykl, že bude po jejím. Mohlo by být po mém, ale už jsem pochopil, že někteří lidé jsou novým hloubkám uzavření. Nepřijímají, jsou zvyklí na strach, který s novým přichází, a přenáší si toto paradigma do všedního života, do života umění, poznání, do hodnot. Krása nemusí zvídat. Stává se pouze zdrojem zvědavosti. Pro mě je důležité najít souznění, a pokud souznění přichází s přijutím nového, byť mnou méně ovlivněného stavu, obohacuji se, dostávám se do světa, který sám nevytvořím, jsem jen pozorovatel a čekám na úlohu, kterou mi přiřadí. Stávám se silnějším. Později se mi to vyplatí. Ve stavu cestování a osamělosti. Ve stavu, kdy druzí chtějí být řízeni. Nějaký hlas mně ale šeptá, že je kvůli tomu náš vztah dlouhodobě neudržitelný. Hovno souznění. Ve skutečnosti žádné není. Jak by mohlo být, když nemůžeme navzájem projevovat své osoby a vyplňovat touhu předávat si vzájemně to, co považujeme za správné, pro co žijeme. Nakonec je život přece o dávání, ne brání, to se ví. Vzájemné doplňování se, rozpory, které nás posilují a motivují. Jen si namlouvám, že je mé jednostranné čerpání správné, ve slabé chvíli si uvědomuji realitu. Náš vztah míří ke konci.

Uklidním se a vytáhnu zprávu od Pohostinného. Jako by to byl kdovíjak starý obřad, opatrně obálku otevíru a vyndám z něj list papíru. Moc obsažný není. Ale dostatečně na to, aby mi ještě více zamotal hlavu.

Byla v něm pouze zpráva, kdy a kam se mám dostavit. A že mám být připraven. Heslo je Mefistofeles.

Takže jsem se opět nic nedozvěděl. Trochu vydeptaný jsem vstal a rozešel se směrem domů. Jak složité je přežívat a žít zároveň. A o čem jiném ten život je než o žití?

Otevřel jsem spleené oči a pocítil ten věčný pocit slabosti po pořádně prospané noci. Únava a slabost. Dobíhající sen o vlastním zapomnění, o krizové situaci, ve které jste středem pozornosti a nevíte si rady. Tíží to mysl, ale za chvíli sen zmizí, rozplyne se stejně jako předmět toho snu do zapomnění.

Válím se a nepřemýšlím, co je za den, za hodinu, ani co budu dělat, až vstanu. Jednou to ale přijde a ta představa někde v laloku je a jako jehla pod košilí mě pořád upozorňuje svojí pichlavou existencí na to, co mohu očekávat, čemu se nevyhnu.

Tíživé myšlenky, se kterými jsem usínal, převážně zmizely, jsou ve mně ale stále ukotveny, nosím si jejich tíhu jako věčné břímě svého korábu, šinoucího se napříč oceánem. Vyhodte zásoby jídla, ať jsme lehčí, břímě nikdy přes palubu nedostanete!

Naprostá otupělost. Někde v sobě nacházím tu existenciální jistotu, že se stačí pořád vláčet, nechat čas běžet a ono se vše nějak vyvrbí. Pro věčný pocit výčitek svědomí za neefektivní chvíle nicnedělání a zahálčivosti dělám pravý opak toho, co bych chtěl. Prokrastinace je zlo. Posedávání je zlo. Oddávám se tomu s masochistickými sklony. Nemoc doby.

Nesnídám. Místo toho si naliji panáka rumu ze své karafy. Když se tak porozhlédnu po svém malém doupěti, zamýšlím se nad stylem svého života. Jak se cítí lidé, když sem přijdou? A ještě jinak, co si o mně myslí? Záleží na tom? Přinejmenším je to zajímavá sebereflexe. Místo, kde žijeme, nás nejen utváří, ale také ukazuje, kým jsme. Jaké máme hodnoty, co máme rádi, jsme přenašeči určitých memů a hodnot, ve svém osobním prostředí to vše spatřujeme. Je to jako s módou. Akorát osobnější, oblékáme se pro svůj pocit, ale předmětem jsou

druzí, kteří nás vidí, jde tedy o sebe prezentaci, oproti tomu bydlení je jen a jen pro nás samotné, tvoříme odraz svého nitra.

Rozhlížím se po svém malém, útulném bytě. Není zde ani pořádek, ani nepořádek. Kolem mám mnoho knih poházených ledabyle kolem, na stěnách mi visí obrazy Williama Blakea, Toulouse Lautreca a v kuchyni mám jednoho Muncha, norského genia. Mám zde také pár filmových plakátů, Mastroianniho *8 ½* nebo *Vertigo* či *Whiplash*. Mám manželskou postel na starých paletách, starožitnou sedačku a malý bar. Vše, co zatím potřebuji. Nebude to dlouho trvat a budu pomýšlet o trvalejších a stálejších hodnotách.

Když jsem se konečně vypořádával ze svého doupěte, zamířil jsem do kavárny kousek od Svobodařáku. Vůně kávy a cupcaků mně nejvíce připomínaly čas smíchu a pohody s přítelkyní. Ta za mnou došla o deset minut později. Včera večer nakonec nemohla dojít, o to víc jsem se na ni těšil. Dnes měla dobrou náladu. Toho si každý muž nesmírně váží, i když to nedává najevo. Objednal jsem si espresso z kolébky kávy, Etiopie Sidamo, svoji oblíbenou kávu s ovocným nádechem.

Blekotali jsme. Moc to nedávalo smysl, a když ano, bylo to nepodstatné. Vytvářeli jsme jen smyšlené světy. Pak jsem se postupně dostal k tomu, co se dělo na poslední akci. Smála se, ale oba jsme věděli, že by jí podobná akce nebavila. Když jsem jí pověděl o místě, kam jsem se měl vydat, vyděsila se. Kam že to jdu? A proč? Proč musím? Nedokázal jsem jí vysvětlit závazek, který jsem dal, který jsem tak hluboko cítil. Ani ne tak kvůli Meluzíně jako kvůli Pohostinnému. Meluzína v celém tom dění hrála skrytou, ale velice důležitou roli.

„Chod' si, kam chceš, ale mně se to nelíbí. Jestli se do něčeho zapleteš, za mnou s tím nechod.“

„Do ničeho se nezapletu,“ smál jsem se té absurdnosti. „A neboj, nepůjdu.“

„Že mají lidi potřebu tohle dělat,“ nechápala má přítelkyně a já ji opět jen tiše pozoroval. Kukadla měla vyplašená a v pozoru. Jako by sama musela podstoupit něco, co výrazně zasáhne do jejího intimního života, co ji ohrožuje.

„Je to každého věc a já je chápu. Jde o život. O akci. O něco jiného a nového. Kdyby už nic, tak tohle v tom spatřuji.“

„Hmm,“ utrousila pochmurně přítelkyně a opřela si hlavu o ruce. Chvilí tiše seděla, zakoukaná na cukřenku na stole.

„Lidi jsou zvláštní, co?“ usmál jsem se na ni.

„To rozhodně ano,“ řekla už klidněji a podala mi ruku. „A my nejsme žádná výjimka.“

„Naštěstí,“ dodal jsem a ona se usmála.

„Naštěstí.“

Večer jsem měl mít klid. Sedět za PC s čajem a věnovat se online světu. To je v dnešní době moderní. Kolektivní proud je jen přirozená závislost. Stroje s téměř nekonečnými možnostmi upoutávají veškerou pozornost. Tolik negativních vlivů, zničených životů kvůli internetu, ale nebere si vždy nová technologie nějakou oběť? Nelze to mít pokroku za zlé. Jsou tu horší témata, která se musí řešit. A některá jsou nevyřešitelná. Jako lidskost. Jako čest těchto tvorů, co se nazývají lidmi.

Vždycky, když jsem byl sám, jsem je nenáviděl. Vzpomínal jsem na všechny křivdy a sobectví, to, čeho jsou schopni. Ale to je jejich součástí. To je jimi a nejde to změnit. Kolik neporozumění, výsměchu, nenávisti? Hlouposti, odporné hlouposti. Kolik komplexů a obran. Válka a zloba je v naší krvi. Děsivé. Honba za tím, kdo bude nejlepší. Přidává nám vzrušení do života, ale i mnoho neštěstí. Houpačka bude rozhoupána ještě víc.

Když dlouho sedím doma sám, začínám přemýšlet o tom, jestli neplýtvám životem. Tak piš! Říká moje niterné já. Vypadni sám ven, nepotřebuješ lidi, abys dýchal! Říká druhá část mě. Přijímáš umění, díváš se na film? Jen přijímej a uč se, ale pak tvoř a buduj. Umění je o hledání dokonalých pocitů a dokonalých myšlenek, ať to znamená cokoliv. O intenzitě. V tichosti ji přijímám zabalen v zapomnění. Konec babylonské věže v nedohlednu. Stejně tak můj budoucí osud. Ty křivdy a utrpení. Plivnu na ně. Nic víc si nezaslouží.

Třídít si život. Občas je to cliché, občas hluboká filozofie přijímání určitých podnětů do svého kvantového já. Stejně jako když si otevřete internetové záložky několika lidí. Každý bude mít svůj jedinečný profil záložek, unikátní sbírku, muzeum vlastního světa, každý fond stránek bude úplně jiný, bude tvořen vlastními zájmy a vlivy okolí.

Tak je veden celý život. Když nám něco nevyhovuje, naučme se to vyhodit. Čas máme jenom jeden. Intuice do života? Učte se k ní přistupovat skrz empirii. Není to žádný paradox, je to logika podvědomí.

Potom, co jsem zhlédl Linklaterovu trilogii, začalo na mě jít spaní. Bylo něco po půlnoci, když začal zvonit mobil svojí otravnou přednastavenou melodií.

Hmm, kamarád z Hédonistů, naší partičky. Nechtělo se mi to zvedat. Naše zásada vrhat se do všeho mě ale donutila swipnout doprava a telefon zvednout.

„Čekám tě tu za dvacet minut. Ani o minutu později, rozumíš?“

„Spím.“

„Všichni spíme. Za dvacet minut u mě.“

Potvora ďábelská. Ale zbožňoval jsem ho jako celou tuhle bandu. Moje krev. Kdybych neměl stigma osamění a oni byli trochu víc osobní i jindy než po pár skleničkách, možná bych někam patřil. Kdybych ale neměl to podělaný a úžasný stigma, nemohl bych k nim patřit. Určovalo mě v jejich společnosti.

Za třicet dva minut jsem zvonil na zvonek. Někdo otevřel dveře, a než jsem stačil zvednout hlavu, už jsem držel panáka temně hnědé tekutiny. V ústech byla hutná, přitom silná, těžce tabáková s jemným koncem, žádné peklo v puse.

Sklenička na uvítanou. Jako by to bez ní ani nešlo. S úsměvem na tváři a podanou rukou jsem vešel dovnitř a unikl štiplavému mrazu, který napadal moje neotužilé tělo.

„Hmm, Admirál Rodney v akci?“

„Ne, kamaráde, je to zlato z Mauritia,“ zasmál se přítel a pustil mě dál. „Uč se, kamaráde.“

Rozprávky o rumech byly pro naše akce typické. Stejně jako o vínu a ženách, filozofech, knihách, dalekých zemích, fantaziích a sexu. Vyhýbali jsme se jenom politice, i když i na toto téma občas k nelibosti všech došlo. Neradi jsme řešili, co nevyřešíme. Někde hluboko v sobě jsme ale cítili prazvláštní zadostiučinění, kolektivní nadávání a projev nenávisti nás bavit, ubohá zábava, která se masochisticky roznesla do útrob celé společnosti.